

Павелъ. (Още по-строго). Азъ не желая такива закачки, Дѣла!

Настава мълчание. Дѣла нарежда чиниитѣ, като ги прѣбърсва.

Въ това врѣме се дочуватъ тихи звуци на цигулка.

Все по плавно и затаено долитатъ откъснати звуци на тжжна соната.

Щомъ Дѣла дочува мелодията — подкосяватъ се краката ѝ. Лицето ѝ се промѣнява и, за да прѣкрие смущението си, изтървава кърпата за бърсание, за да се наведе.

Павелъ. (Вслушанъ). Кой свири тъй добръ?

Хаджи Николина. Георги е тукъ.

Павелъ. Тепавски Георги?

Хаджи Николина. Той ами. Отъ мѣсець е дошелъ. Готви се и той като тебе за Русия.

Павелъ. Георги! Азъ искамъ да се видимъ. Моя старъ приятель!

Хаджи Илия. Бато се нахранимъ, да го повикаме на кафе.

Хаджи Николина. Че и Добри е тукъ.

Павелъ. И Добри?

Хаджи Николина. Съ жена си и децата си е на отпускъ. Само че тѣ сж днесъ на лозе, ако сж си дошле.

Павелъ. Ако е тукъ, поканете и него. Колко ми е драго!

Хаджи Николина. Да го видишъ какъ сж е поправилъ, Добри. Пъкъ и много добъръ. Добъръ, добъръ, не могатъ да се нахвалатъ хората. Отъ какъ си е дошелъ болно не е останало да го не прѣгледа. И да видишъ Павле, какъ помага на сиромашията.

Павелъ. Така разбирамъ азъ лѣкаръ. Да живѣемъ за бѣднитѣ, а не само пари да трупа. . . Ахъ, азъ искамъ да се видя.

Мълчание.